BESCHIKKING VAN HET HOF (Zevende kamer)

1 oktober 2020*

„Prejudiciële verwijzing – Artikel 53, lid 2, en artikel 94 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof – Schengenuitvoeringsovereenkomst – Artikel 54 – Beginsel ne bis in idem – Werkingssfeer – Dezelfde materiële feiten – Onvoldoende precisering van de feitelijke context en van de redenen waarom een antwoord op de prejudiciële vraag noodzakelijk is – Kennelijke niet-ontvankelijkheid”

In zaak C-89/20,

betreffende een verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 267 VWEU, ingediend door de Županijski sud u Puli (rechter voor het district Pula, Kroatië) bij beslissing van 17 februari 2020, ingekomen bij het Hof op 20 februari 2020, in de strafprocedure tegen

GR,

HS,

IT,

Inter Consulting d.o.o., in liquidatie,

geeft

HET HOF (Zevende kamer),

samengesteld als volgt: P. G. Xuereb (rapporteur), kamerpresident, T. von Danwitz en A. Kumin, rechters,

advocaat-generaal: J. Richard de la Tour,

griffier: A. Calot Escobar,

gelet op de beslissing, de advocaat-generaal gehoord, om overeenkomstig artikel 53, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof te beslissen bij met redenen omklede beschikking,

de navolgende

Beschikking

1 Het verzoek om een prejudiciële beslissing betreft de uitlegging van artikel 54 van de Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord

* Procestaal: Kroatisch.

betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (PB 2000, L 239, blz. 19), ondertekend te Schengen op 19 juni 1990 en in werking getreden op 26 maart 1995 (Schengenuitvoeringsovereenkomst; hierna: „SUO").

2 Dit verzoek is ingediend in het kader van een strafprocedure tegen GR, HS en IT alsmede tegen Inter Consulting d.o.o., in liquidatie, die ervan worden beschuldigd dat zij in Kroatië feiten hebben gepleegd of hebben aangezet tot of hebben geholpen bij het plegen van feiten die worden gekwalificeerd als misbruik van vertrouwen bij handelstransacties.

Toepasselijke bepalingen

Unierecht

Toetredingsakte

3 In artikel 4, lid 1, van de Akte betreffende de voorwaarden voor de toetreding van de Republiek Kroatië en de aanpassing van het Verdrag betreffende de Europese Unie, het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie (PB 2012, L 112, blz. 21; hierna: „Toetredingsakte") staat te lezen:

„De bepalingen van het Schengenacquis als bedoeld in het aan het VEU en het VWEU gehechte Protocol betreffende het in het kader van de Europese Unie geïntegreerde Schengenacquis [...], en de daarop voortbouwende of op een andere wijze daaraan gerelateerde rechtsbesluiten die zijn opgesomd in bijlage II, evenals alle andere dergelijke rechtsbesluiten die eventueel worden vastgesteld vóór de toetredingsdatum, zijn vanaf de datum van toetreding verbindend voor en toepasselijk in Kroatië."

4 Bijlage II bij de Toetredingsakte heeft als titel „Lijst van de bepalingen van het Schengenacquis zoals dat in het kader van de Europese Unie is opgenomen en van de daarop voortbouwende of anderszins daarmee verband houdende rechtsbesluiten die voor de Republiek Kroatië vanaf de toetreding bindend en toepasselijk zijn (bedoeld in artikel 4, lid 1, van de Toetredingsakte)". In dit verband wordt in punt 2 van die bijlage verwezen naar „[d]e volgende bepalingen van de [SUO], de bijbehorende Slotakte en desbetreffende gemeenschappelijke verklaringen [...], zoals die zijn gewijzigd bij een aantal van de in punt 8 van deze bijlage vermelde rechtsbesluiten:

[...] de artikelen 54 tot en met 58".

SUO

5 Artikel 54 SUO is opgenomen in hoofdstuk 3, met als opschrift „Toepassing van het beginsel ne bis in idem". Dit artikel luidt:

„Een persoon die bij onherroepelijk vonnis door een overeenkomstsluitende partij is berecht, kan door een andere overeenkomstsluitende partij niet worden vervolgd ter zake van dezelfde feiten, op voorwaarde dat ingeval een straf of maatregel is opgelegd, deze reeds is ondergaan of daadwerkelijk ten uitvoer wordt gelegd, dan wel op grond van de wetten van de veroordelende overeenkomstsluitende partij niet meer ten uitvoer gelegd kan worden."

Kroatisch recht

6 Artikel 31, lid 2, van de grondwet van de Republiek Kroatië bepaalt:

„Niemand mag opnieuw worden berecht of strafrechtelijk worden vervolgd voor een handeling waarvoor hij reeds is vrijgesproken of veroordeeld bij een onherroepelijke beslissing die door een rechter overeenkomstig de wet is gewezen."

7 Volgens artikel 246, leden 1 en 2, van de Kazneni zakon (wetboek van strafrecht), in de versie die van toepassing is op de feiten van het hoofdgeding, is misbruik van vertrouwen bij handelstransacties een strafbaar feit van economische aard.

Hoofdgeding en prejudiciële vraag

8 Ten tijde van de feiten in het hoofdgeding was GR lid van de raad van bestuur van Skiper Hoteli d.o.o. en Interco Umag d.o.o., Umag (hierna: „Interco"), rechtsvoorganger van Inter Consulting. Hij was tevens vennoot bij Rezidencija Skiper d.o.o. en had aandelen in Alterius d.o.o. HS was voorzitter van de raad van bestuur van Interco en had eveneens aandelen in Alterius. IT hield zich bezig met het taxeren van onroerend goed.

9 Op 28 september 2015 heeft de Županijsko državno odvjetništvo u Puli (parket van het district Pula, Kroatië; hierna: „parket van Pula") een tenlastelegging opgesteld jegens GR, HS, IT en Interco. Daarbij werd GR en Interco verweten zich schuldig te hebben gemaakt aan misbruik van vertrouwen bij handelstransacties in de zin van artikel 246, leden 1 en 2, van het wetboek van strafrecht, in de versie die van toepassing is op de feiten van het hoofdgeding, en werd HS en IT verweten te hebben aangezet tot respectievelijk te hebben geholpen bij het plegen van dat strafbare feit.

10 Uit die tenlastelegging, zoals die is weergegeven in het verzoek om een prejudiciële beslissing, blijkt dat GR en HS tussen december 2004 en juni 2006 ervoor hebben gezorgd dat Interco onroerende goederen aankocht op verschillende aan elkaar grenzende percelen in de gemeente Savudrija (Kroatië), de door Skiper Hoteli beoogde locatie voor een vastgoedproject voor toeristische accommodatie. Vervolgens hebben diezelfde personen ervoor gezorgd dat Skiper Hoteli die onroerende goederen overnam tegen een prijs die beduidend hoger was dan de marktprijs, zodat Interco een onrechtmatig voordeel genoot ten koste van Skiper Hoteli.

11 In die tenlastelegging is voorts vermeld dat GR en HS tussen november 2004 en november 2005 eveneens zou hebben gehandeld met als oogmerk de verkoop van de aandelen die GR en andere door GR vertegenwoordigde vennootschappen hadden in Alterius – waarbij de oorspronkelijke inbreng van activa van Alterius bestond uit onroerende goederen die waren gebouwd op aan elkaar grenzende percelen op het grondgebied van de gemeente Savudrija – aan Skiper Hoteli door GR en die andere vennootschappen en dit tegen een prijs die beduidend hoger was dan de reële waarde van die aandelen. Daartoe zouden GR en HS de onroerende goederen in kwestie via Rezidencija Skiper en met medeplichtigheid van IT voor een te hoge waarde hebben laten taxeren.

12 De tenlastelegging van het parket van Pula is bevestigd bij beslissing van 5 mei 2016 van de strafkamer van de verwijzende rechterlijke instantie, de Županijski sud u Puli (rechter voor het district Pula, Kroatië).

13 Tijdens de preliminaire zitting voor de verwijzende rechter hebben GR en HS verzocht om de strafprocedure te schorsen op grond dat het beginsel ne bis in idem zich tegen de voor die rechter tegen hen ingestelde vervolging verzet. Daarbij hebben zij aangevoerd dat zij in Oostenrijk reeds strafrechtelijk waren vervolgd ter zake van dezelfde feiten en dat die strafprocedure was afgesloten met een onherroepelijk vonnis.

14 In dit verband wijst de verwijzende rechter erop dat de Oostenrijkse justitiële autoriteiten inderdaad vervolging hadden ingesteld tegen twee voormalige leden van de directie van Hypo Alpe Adria Bank International AG (hierna: „Hypo Alpe Adria Bank"), een bank in Oostenrijk, en tegen GR en HS als medeplichtigen van die twee voornoemde leden. Volgens de tenlastelegging die is opgesteld door de Staatsanwaltschaft Klagenfurt (parket van Klagenfurt, Oostenrijk) en op 9 januari 2015 is ingediend bij het Landesgericht Klagenfurt (rechter in eerste aanleg Klagenfurt, Oostenrijk), werd die voormalige directieleden misbruik van vertrouwen in de zin van het Strafgesetzbuch (wetboek van strafrecht) verweten omdat zij tussen september 2002 en juli 2005 voor een totaalbedrag van ten minste 105 miljoen EUR kredieten aan Rezidencija Skiper en aan Skiper Hoteli hadden goedgekeurd, zonder de vereisten in verband met de inbreng van voldoende eigen middelen en het toezicht op het gebruik van de middelen in acht te hebben genomen en zonder rekening te hebben gehouden met, ten eerste, het gebrek aan documentatie in verband met de concretisering van de projecten die de verlening van die kredieten rechtvaardigden en, ten tweede, de ontoereikendheid van zowel de betalingsgarantie-instrumenten als de terugbetalingscapaciteit van de betrokken vennootschappen. Voorts werd GR en HS verweten dat zij, door te verzoeken om de verlening van die kredieten, de voormalige leden ertoe hadden aangezet het strafbare feit in kwestie te plegen of hadden bijgedragen aan het plegen van het feit.

15 Na een verzoek van HS heeft het parket van Klagenfurt, bij brief van 16 juli 2015 die was gericht aan de advocaten van HS, onder meer bevestigd dat, wat betreft de vervolging die was ingesteld tegen GR en HS, de door dat parket opgestelde tenlastelegging eveneens betrekking had op de voor een buitensporig hoge prijs gerealiseerde verkoop van onroerende goederen via Alterius aan Skiper Hoteli en op de verdachte betaling van projectmanagementkosten.

16 Bij vonnis van het Landesgericht Klagenfurt van 3 november 2016 zijn de twee voormalige leden van de directie van Hypo Alpe Adria Bank gedeeltelijk schuldig bevonden aan de feiten die hun werden verweten en zijn zij veroordeeld omdat zij één van de aan Skiper Hoteli verleende kredieten ten belope van meer dan 70 miljoen EUR hadden goedgekeurd. GR en HS zijn daarentegen vrijgesproken wat betreft de beschuldiging dat zij zouden hebben aangezet tot respectievelijk zouden hebben bijgedragen aan het plegen van de strafbare feiten die de voormalige leden van de directie van Hypo Alpe Adria Bank werden verweten. Dit vonnis is onherroepelijk geworden nadat het beroep in *Revision* dat tegen dat vonnis was ingesteld bij het Oberste Gerichtshof (hoogste federale rechter in civiele en strafzaken, Oostenrijk), op 4 maart 2019 is verworpen.

17 Voorts vermeldt de verwijzende rechter dat het parket van Pula, dat eveneens in kennis was gesteld van andere strafbare feiten in verband met Hypo Alpe Adria Bank, het parket van Klagenfurt in 2014 herhaaldelijk heeft verzocht om na te gaan of dat parket in Oostenrijk een procedure had lopen die parallel liep aan de procedure die in Kroatië was ingeleid. In het licht van de door het parket van Klagenfurt verstrekte informatie, die in wezen identiek was aan de informatie die is weergegeven in de in punt 14 van de onderhavige beschikking vermelde tenlastelegging van het parket van Klagenfurt, heeft het parket van Pula zich op het standpunt gesteld dat de feiten die door het parket van Klagenfurt en door het Landesgericht Klagenfurt zijn onderzocht, juridisch niet relevant waren voor de kwalificatie van het in de strafprocedure van het hoofdgeding aan de orde zijnde strafbare feit, dat die feiten geen verband hielden met de feiten die in de tenlastelegging van het parket van Pula van 28 september 2015 zijn beschreven en dat deze dus niet hoefden te worden beschouwd als reeds berechte feiten.

18 In die context heeft de Županijski sud u Puli de behandeling van de zaak geschorst en het Hof verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

„Heeft schending van het beginsel ne bis in idem enkel betrekking op de beslissende feiten die zijn vermeld in de tenlastelegging van het parket van Pula van 28 september 2015 in vergelijking tot de beslissende feiten die zijn vermeld in de tenlastelegging van het parket van Klagenfurt van 9 januari

2015 alsmede in het dictum van het vonnis van het Landesgericht Klagenfurt van 3 november 2016, dat is bevestigd door het arrest van het Oberste Gerichtshof van 4 maart 2019, of heeft dergelijke schending ook betrekking op een andere vaststelling betreffende:

– de feiten die zijn weergegeven in de motivering van het vonnis van het Landesgericht Klagenfurt van 3 november 2016, dat is bevestigd door het arrest van het Oberste Gerichtshof;

– de feiten waarop het onderzoek dat door het parket van Klagenfurt is gevoerd tegen verschillende personen, waaronder GR en HS, betrekking had en die vervolgens zijn weggelaten uit de tenlastelegging van het parket van Klagenfurt van 9 januari 2015?"

Ontvankelijkheid van het verzoek om een prejudiciële beslissing

19 Krachtens artikel 53, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering kan het Hof, wanneer een verzoek om een prejudiciële beslissing kennelijk niet-ontvankelijk is, te allen tijde – de advocaat-generaal gehoord – zonder de behandeling voort te zetten beslissen bij met redenen omklede beschikking.

20 Deze bepaling moet in de onderhavige zaak worden toegepast.

21 Daartoe zij eraan herinnerd dat de in artikel 267 VWEU geregelde procedure volgens vaste rechtspraak van het Hof een instrument is voor de samenwerking tussen het Hof en de nationale rechterlijke instanties, dat het Hof in staat stelt de nationale rechters de elementen voor uitlegging van het Unierecht te verschaffen die zij nodig hebben om uitspraak te kunnen doen in de bij hen aanhangige gedingen (arrest van 26 maart 2020, Miasto Łowicz en Prokurator Generalny, C-558/18 en C-563/18, EU:C:2020:234, punt 44 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

22 In het kader van de in artikel 267 VWEU geregelde samenwerking tussen het Hof en de nationale rechterlijke instanties, is het uitsluitend een zaak van de nationale rechter aan wie het geschil is voorgelegd en die de verantwoordelijkheid draagt voor de te geven rechterlijke beslissing, om, rekening houdend met de bijzonderheden van de zaak, zowel de noodzaak van een prejudiciële beslissing voor het wijzen van zijn vonnis als de relevantie van de vragen die hij aan het Hof voorlegt, te beoordelen. Wanneer de gestelde vragen betrekking hebben op de uitlegging van het Unierecht, is het Hof derhalve in beginsel verplicht daarop te antwoorden (arrest van 4 juni 2020, Kancelaria Medius, C-495/19, EU:C:2020:431, punt 21 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

23 Bijgevolg geldt er een vermoeden van relevantie voor vragen betreffende de uitlegging van het Unierecht die de nationale rechter heeft gesteld binnen het onder zijn eigen verantwoordelijkheid geschetste wettelijke en feitelijke kader, ten aanzien waarvan het niet aan het Hof staat de juistheid te onderzoeken. Het Hof kan een verzoek van een nationale rechterlijke instantie enkel afwijzen wanneer de gevraagde uitlegging van het Unierecht kennelijk op generlei wijze verband houdt met een reëel geschil of met het voorwerp van het hoofdgeding, wanneer het vraagstuk hypothetisch van aard is of voorts wanneer het Hof niet beschikt over de feitelijke en juridische gegevens die noodzakelijk zijn om een zinvol antwoord te geven op de gestelde vragen (arrest van 4 juni 2020, Kancelaria Medius, C-495/19, EU:C:2020:431, punt 22 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

24 Aangezien de verwijzingsbeslissing ten grondslag ligt aan de voor het Hof gevoerde procedure is het dus onontbeerlijk dat de nationale rechter in die beslissing het feitelijke en wettelijke kader van het hoofdgeding uiteenzet en een minimum aan uitleg geeft over de redenen voor de keuze van de bepalingen van het Unierecht waarvan hij om uitlegging verzoekt en over het verband tussen die bepalingen en de nationale regeling die van toepassing is op het bij hem aanhangige geding [arrest van 4 juni 2020, C.F. (Belastingcontrole), C-430/19, EU:C:2020:429, punt 23 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

25 Deze cumulatieve vereisten met betrekking tot de inhoud van een verzoek om een prejudiciële beslissing staan uitdrukkelijk vermeld in artikel 94 van het Reglement voor de procesvoering, dat de verwijzende rechter wordt geacht te kennen en nauwgezet na te leven (arrest van 7 november 2019, UNESA e.a., C-80/18–C-83/18, EU:C:2019:934, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Die vereisten zijn met name opgenomen in de aanbevelingen van het Hof van Justitie van de Europese Unie aan de nationale rechterlijke instanties over het aanhangig maken van prejudiciële procedures (PB 2019, C 380, blz. 1).

26 Ten slotte zij in herinnering gebracht dat de in verwijzingsbeslissingen opgenomen gegevens het Hof niet enkel in staat stellen om bruikbare antwoorden te geven, doch ook om de regeringen van de lidstaten en de andere belanghebbenden de mogelijkheid te bieden overeenkomstig artikel 23 van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie opmerkingen in te dienen. Het Hof dient erop toe te zien dat deze mogelijkheid gewaarborgd blijft, in aanmerking genomen dat ingevolge deze bepaling alleen de verwijzingsbeslissingen ter kennis van de belanghebbenden worden gebracht (zie met name arrest van 20 december 2017, Asociación Profesional Elite Taxi, C-434/15, EU:C:2017:981, punt 25, en beschikking van 15 mei 2019, MC, C-827/18, niet gepubliceerd, EU:C:2019:416, punt 35).

27 In casu dient te worden vastgesteld dat het verzoek om een prejudiciële beslissing kennelijk niet voldoet aan de vereisten die in de punten 24 en 25 van de onderhavige beschikking in herinnering zijn gebracht.

28 Met zijn vraag wenst de verwijzende rechter immers in wezen te vernemen of artikel 54 SUO aldus moet worden uitgelegd dat voor de vaststelling of het beginsel ne bis in idem is geschonden doordat de materiële feiten in ingeleide strafprocedures in twee lidstaten dezelfde zijn, de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar de strafprocedure nog loopt niet enkel rekening dienen te houden met de feiten die zijn vermeld in de tenlastelegging die is opgesteld door de bevoegde autoriteiten van de andere lidstaat en in het dictum van de onherroepelijke rechterlijke beslissing die in die andere lidstaat is gewezen, maar ook met de feiten die zijn vermeld in de motivering van die rechterlijke beslissing en met de feiten waarop het onderzoek betrekking had maar die niet zijn opgenomen in de tenlastelegging.

29 Voor de beantwoording van die vraag zij eraan herinnerd dat het relevante criterium voor de toepassing van artikel 54 SUO is of de materiële feiten dezelfde zijn, in die zin dat de materiële feiten die ten grondslag liggen aan de ingeleide strafprocedures in de twee betrokken lidstaten een geheel moeten vormen van feiten die onlosmakelijk verbonden zijn naar tijd en naar plaats en wat het voorwerp ervan betreft (zie in die zin met name arrest van 18 juli 2007, Kraaijenbrink, C-367/05, EU:C:2007:444, punten 26-28).

30 Opdat het Hof een zinvol antwoord op de gestelde vraag kan geven, moeten de feitelijke omstandigheden die ten grondslag liggen aan de strafprocedures die respectievelijk in Kroatië en in Oostenrijk zijn ingeleid en de redenen waarom de verwijzende rechter van oordeel zou kunnen zijn dat die omstandigheden onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn, met een voldoende mate van duidelijkheid en nauwkeurigheid in het verzoek om een prejudiciële beslissing zijn weergegeven en dit onverminderd het feit dat – zoals blijkt uit de in het vorige punt in herinnering gebrachte rechtspraak van het Hof – het niet staat aan het Hof maar uitsluitend aan de verwijzende rechter om vast te stellen of de materiële feiten dezelfde zijn.

31 Ten eerste laat de verwijzende rechter in casu evenwel na, al was het maar op summiere zij het precieze wijze, aan te geven wat het verband is tussen de in het kader van die respectieve strafprocedures onderzochte feiten, welke feiten zijn vermeld in de motivering van het onherroepelijke vonnis van het Landesgericht Klagenfurt van 3 november 2016, welke feiten zijn onderzocht door het parket van Klagenfurt maar niet formeel zijn opgenomen in de door dat parket opgestelde tenlastelegging en waarom het parket van Pula een onderzoek heeft gevoerd naar strafbare feiten die verband houden met strafbare feiten die reeds het voorwerp hadden uitgemaakt van een

strafprocedure in Oostenrijk. Ten tweede beperkt die rechter zich ertoe de inhoud van de tenlasteleggingen die door die twee nationale parketten zijn opgesteld en de inhoud van het dictum van het vonnis van het Landesgericht Klagenfurt weer te geven, zonder de feiten uiteen te zetten op een manier dat daarvan een logisch en begrijpelijk overzicht wordt gegeven. Hieruit volgt dat de verwijzende rechter niet met een voldoende mate van duidelijkheid en nauwkeurigheid alle relevante feiten of feitelijke gegevens heeft weergegeven waarop de vraag berust en daardoor niet heeft voldaan aan het vereiste van artikel 94, onder a), van het Reglement voor de procesvoering.

32 Doordat de verwijzende rechter de beweringen van GR en HS die zijn gebaseerd op vermeende schending van het beginsel ne bis in idem bovendien slechts summier heeft weergegeven zonder toe te lichten, gelet op de documenten waarop die personen zich beroepen, in hoeverre eventueel tot de conclusie kan worden gekomen dat de materiële feiten dezelfde zijn, en door voorts na te laten de strekking van de gestelde vraag, zowel rechtens als in het licht van de relevante feiten, uiteen te zetten alsmede de twijfels die hij zou hebben met betrekking tot de toepassing van het beginsel ne bis in idem in samenhang met het criterium van de gelijkheid van de feiten en eventueel met de rechtspraak van het Hof op dat gebied, heeft die rechter de redenen die hem ertoe hebben gebracht die vraag te stellen niet met een voldoende mate van duidelijkheid en nauwkeurigheid weergegeven en heeft hij derhalve niet voldaan aan het vereiste van artikel 94, onder c), van het Reglement voor de procesvoering.

33 Gelet op een en ander moet overeenkomstig artikel 53, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering worden beslist dat het onderhavige verzoek om een prejudiciële beslissing kennelijk niet-ontvankelijk is.

34 Niettemin zij eraan herinnerd dat de verwijzende rechter de mogelijkheid behoudt om een nieuw verzoek om een prejudiciële beslissing in te dienen wanneer hij in staat is het Hof alle gegevens te verstrekken die het nodig heeft om uitspraak te doen over de gestelde vraag (zie in die zin beschikkingen van 23 mei 2019, Trapeza Peiraios, C-105/19, niet gepubliceerd, EU:C:2019:452, punt 17, en 11 juli 2019, Jadransko osiguranje, C-651/18, niet gepubliceerd, EU:C:2019:613, punt 31).

Kosten

35 Ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de verwijzende rechter over de kosten heeft te beslissen.

Het Hof (Zevende kamer) beschikt:

Het verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Županijski sud u Puli (rechter voor het district Pula, Kroatië) bij beslissing van 17 februari 2020, is kennelijk niet-ontvankelijk.

ondertekeningen